

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยในบทที่ 3 สามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

กรณีที่ 1 เมื่อพิจารณาจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ หรือคะแนนของผู้รับการทดสอบ เมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม ในแต่ละกลุ่ม

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการเติมตัวอักษร ณ ตำแหน่งต่าง ๆ กับการที่มีประโยชน์และไม่มีประโยชน์พบว่า

1. สัดส่วนของจำนวนอักษรที่เติมได้ในแบบทดสอบที่มีประโยชน์และในแบบทดสอบที่ไม่มีประโยชน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 แสดงว่าการมีหรือไม่มีประโยชน์ในแบบทดสอบให้ผลไม่แตกต่างกันในการเติมตัวอักษร ณ ตำแหน่งพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด การมีประโยชน์ไม่ได้ช่วยให้เติมตัวอักษรที่ขาดหายไปได้ดีกว่าที่ไม่มีประโยชน์ อาจเป็นไปได้ที่ว่าการให้ประโยชน์ 1 ประโยคในแบบทดสอบโคลง เป็นสิ่งบอกแนะที่ไม่เพียงพอในการเติมตัวอักษรที่ขาดหายไป ณ ตำแหน่งต่าง ๆ ของคำ การมีประโยชน์ 1 ประโยค กับการที่ไม่มีจึงให้ผลไม่แตกต่างกันในการเติมตัวอักษร

2. สัดส่วนของจำนวนอักษรที่เติมได้ในตำแหน่งพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดนั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อนำมัชฌิมเลขคณิตของสัดส่วนของคะแนนทั้ง 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด โดยรวมแบบมีและไม่มีประโยชน์เข้าด้วยกัน มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ตามตารางที่ 3 พบว่ามัชฌิมเลขคณิตของสัดส่วนการเติมอักษรได้ในตำแหน่งสระ ($\bar{X} = 0.90$) แยกต่างจากมัชฌิมเลขคณิตของสัดส่วนการเติมอักษรได้ในตำแหน่งพยัญชนะต้น ($\bar{X} = 0.76$) และตำแหน่งตัวสะกด ($\bar{X} = 0.72$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ค่ามัชฌิมเลขคณิตของสัดส่วนการเติมอักษรได้ในตำแหน่งพยัญชนะต้นกับตำแหน่งตัว

มีผู้รับการทดสอบถึง 33 คน จาก 60 คนที่เติมว่า woman และคำ fi__
หลายคนเติมว่า fill ซึ่งที่ถูกต้องคือ find

เมื่อผู้รับการทดสอบเติมคำดังกล่าวนี้ไม่ถูกต้อง ก็จะทำให้การเติมคำอื่น
ยากไปด้วย เพราะผู้รับการทดสอบจะพยายามเติมคำอื่น ๆ เพื่อให้เนื้อเรื่องหรือ
คำที่เขาเติมสอดคล้องกับคำที่เติมแล้ว

3. ไม่มีความสัมพันธ์รวมระหว่างการมีประโยชน์หรือไม่ประโยชน์
กับการเติมอักษร ณ. ตำแหน่งต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ซึ่ง
คือความไคว่ ความยากง่ายในการเติมพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ไม่เกี่ยวข้อง
กับการมีหรือไม่มีประโยชน์

กรณีที่ 2 เมื่อพิจารณาถึงจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที
จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของจำนวนตัวอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติม
ได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกด ทั้งแบบมีประโยชน์
และแบบไม่มีประโยชน์ พบว่า จำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที
ในกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้น สระ และตัวสะกดนั้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 และจำนวนตัวอักษรที่เติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่มีประโยชน์
และแบบไม่มีประโยชน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และมีความสัมพันธ์
รวมระหว่างตำแหน่งของตัวอักษรที่ถูกตัดกับการมีหรือไม่มีประโยชน์ระดับความมีนัย
สำคัญ .01 เมื่อวิเคราะห์ผลย่อยดังตารางที่ 6 พบว่าการมีประโยชน์และไม่มี
ประโยชน์นั้นให้ผลต่อการเติมสระแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ส่วนกลุ่มที่ตัดพยัญชนะต้นและตัวสะกดนั้น การมีประโยชน์และไม่มีประโยชน์ให้ผล
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าจำนวนตัวอักษรที่ผู้รับ
การทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่ตัดพยัญชนะต้นและตัวสะกดในแบบที่มี
ประโยชน์ไม่แตกต่างจากจำนวนตัวอักษรที่เติมได้ใน 1 นาทีในแบบทดสอบที่ไม่มีประ
โยชน์ การมีประโยชน์ไม่ช่วยใหญ่ผู้รับการทดสอบเติมอักษรในแบบทดสอบที่ตัด

พยัญชนะต้นและตัวสะกดได้เร็วขึ้น ส่วนในแบบทดสอบที่ตัดสระ การมีประโยคนำจะช่วยให้ผู้รับการทดสอบเติมอักษรได้เร็วกว่าที่ไม่มีประโยคนำ จากตารางที่ 4 มัชฌิมเลขคณิตของจำนวนสระที่เติมได้ใน 1 นาที ในแบบทดสอบที่ไม่มีประโยคนำเท่ากับ 8.97 ตัว ส่วนในแบบทดสอบที่มีประโยคนำเติมได้ 12.15 ตัว อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าการเติมอักษร ณ. ตำแหน่งที่ให้สระน้อยคือตำแหน่งสระ การมีประโยคนำเป็นสิ่งบอกแนะจะช่วยให้เติมสระได้เร็วขึ้น ส่วนการเติมอักษร ณ. ตำแหน่งที่ให้สระมากคือตำแหน่งพยัญชนะต้นและตัวสะกด การมีประโยคนำก็มีใ้ช่วยให้เติมอักษรได้เร็วขึ้น

การเปรียบเทียบคามัชฌิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ใน 1 นาที ของทั้ง 3 ตำแหน่ง เป็นรายคู่ในแบบที่มีประโยคนำ ดังตารางที่ 7 และแบบที่ไม่มีประโยคนำ ดังตารางที่ 8 ใหญ่ลงอย่างเดียวกันทั้งแบบที่มีประโยคนำและแบบไม่มีประโยคนำ กล่าวคือ มัชฌิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่เติมได้ใน 1 นาที ณ. ตำแหน่งสระ แตกต่างจากมัชฌิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่เติมได้ ณ. ตำแหน่งพยัญชนะต้นและตำแหน่งตัวสะกดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนมัชฌิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่เติมได้ ณ. ตำแหน่งพยัญชนะต้น และตำแหน่งตัวสะกดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตำแหน่งสระมีคามัชฌิมเลขคณิตของจำนวนอักษรที่เติมได้ใน 1 นาที มากที่สุดทั้งในแบบที่มีประโยคนำและแบบไม่มีประโยคนำ จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงว่า ผู้รับการทดสอบสามารถเติมอักษร ณ. ตำแหน่งสระได้เร็วที่สุด ส่วนตำแหน่งพยัญชนะต้นและตำแหน่งตัวสะกดเติมได้ช้ากว่า

การวิเคราะห์ข้อมูลในกรณีที่ 2 นี้ให้ผลสอดคล้องกับการวิเคราะห์ในกรณีแรก กล่าวคือ อักษร ณ. ตำแหน่งที่ให้สระมาก ซึ่งได้แก่พยัญชนะต้นและตัวสะกด ก็เป็นตำแหน่งที่ผู้รับการทดสอบเติมได้ช้าที่สุด ส่วนสระให้สระน้อยที่สุดก็เป็นตำแหน่งที่ผู้รับการทดสอบเติมอักษรได้เร็วที่สุดควย สำหรับเรื่องการมีประโยคนำนั้นถึงแม้จะไม่ช่วยให้ผู้รับการทดสอบเติมอักษร ณ. ตำแหน่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น แต่ก็ช่วยให้ผู้รับการทดสอบเติมสระได้เร็วขึ้น